

● סוריה עשתה ב־1982 את הכל כדי להקל על אריאל שרון לפלוש ללבנון. כדי להשמיד שם את "תשתית המובלים". לשם כל סיפקו סוכנים סוריים (קבוצת אברנידאל) ברגע המתאים את התירוץ לפלישה, כשהתנקשו בחיי השגריר הישראלי בלונדון. התקפת צה"ל על הצבא הסורי באה לדמשק כהפתעה גמורה.

● ביום השישי של מלחמת־הלבנון כרתה סוריה הסכם של הפסקת־אש עם ישראל, והניחה לכוחות־אש"ף בכיירות לעמוד לברם מול עוצמתו המקובצת של צה"ל.

● מאז חילקו סוריה וישראל את לבנון בנייהן, כשכל אחת מן השתיים מתנה את נסיגתה מאזור־הכיבוש שלה בנסיגת הצד השני. כך הבטיחו שתיהן, בהסכמה אילמת, את אי־נסיגתן.

● חיל־הים הישראלי הטיל מצור על טריפולי, ובכך הושיט לצבא הסורי עזרה חיונית בנסיגתו להשמיד את הצבא הפלסטיני של יאסר ערפאת. גם השבוע ניסתה ישראל לחבל בתוכניות להוצאת הכוחות הפלסטיניים מטריפולי, תחת דגל האו"ם.

אין שום סיבה להפסקת האידיליה הזאת. גם מנקודת־הראות של ממשלת־שמיר, הרואה את צירי־המאמץ־העיקרי בסיוע הגדה והרצועה, אין הגיון בהסתבכות עם סוריה בשעה זו.

הגניידעות ביטחוניים — הן של הליכוד, הן של המערך — אף טענו שעל ישראל להשלים עם ההגמוניה הסורית בלבנון, תמורת אי־התערבות סורית בהשתלטות ישראל על הגדה והרצועה.

אולם קיימת בישראל גם אסכולה אחרת. היא שגרמה לכך שאריאל שרון לא הסתפק ב־1982 בנסיגו. להשמיר תשתית המחבלים, אלא פתח גם בהתקפה על הצבא הסורי.

אסכולה צנאית זו סבורה כי הצבא הסורי כשלעצמו מהווה בהמשך הדרך סכנה מוחשית לישראל, ושעל כן יש לנסות להשמירו, או לפחות להחלישו באופן מכריע על־ידי התקפת־מנע בלבנון.

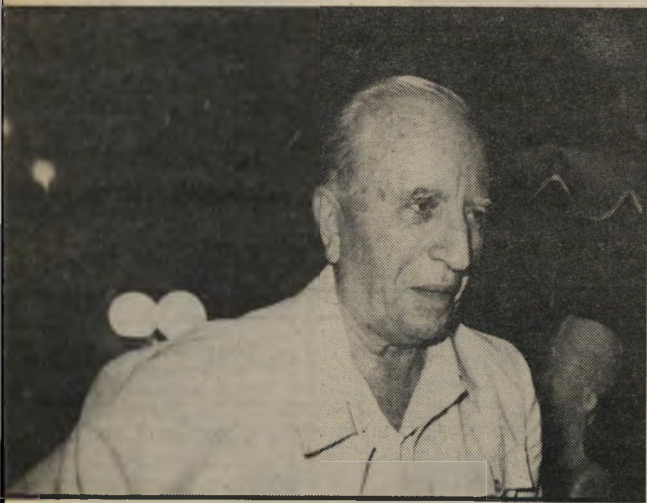
אריאל שרון שוכנע להסכים לכך. מכיוון שלקה בשיגעון־גדלות צנאי, האמין כי צה"ל יוכל בנקל לבצע את שתי המשימות ברו־מנתי: גם להשמיר את כוחות אש"ף במערב וגם לחסל את הגייסות הסוריים במזרח לבנון.

התוצאה היתה תוכנית אנדרוגניוס, ללא צירי־מאמץ עיקרי וללא ריכוז כוחות, ושני היעדים גם יחד לא הושגו במועד ובמידה שנקבעו.

במיוחד לא הובס הצבא הסורי, וצה"ל לא הגיע אל היעד שנקבע לו (כביש ביירות־דמשק בבקאע). במערב

לכאורה יש ויכוח בין ההסתדרות, הממשלה והמעסיקים הפרטיים. למעשה הסכימה ההסתדרות לשחיקה גדולה בשכר

הקרב המכור

מזכ"ל ההסתדרות מושל חיוכים ציניים

נשיא התעשיינים הורביץ המיתון משתלם

שרי־האוצר כהן־אורגד הכרזה גלווייה

מזכ"ל ההסתדרות ירוחם משל, ממלא מקומו ישראל קיסר, יו"ר התאחדות התעשיינים אלי הורביץ ושרי־האוצר יגאל כהן־אורגד נזקקים בימים אלה לכל כישורן־המישחק שלהם. רק הוא מאפשר להם להבליע את החיוכים הציניים כמאבק המדומה. המתנהל עתה בין ההסתדרות ובין המעסיקים על 4% מהמיקדמה שתשלם לשכירים בסוף חודש דצמבר.

לתמונה המצטיירת לעיני הציבור, כאילו ההסתדרות רוצה "יותר" למען השכירים, בעוד שהמעסיקים הפרטיים והממשלה רוצים לתת להם "פחות" אין שום שחר.

למעשה, היו ראשי ההסתדרות שותפים מלאים למיתקפה המוחצת שנערכה על השכר בישראל, מיתקפה שמעולם לא היתה מוצלחת ממנה. ההישג המיידני של כל המעסיקים במיתקפה הזאת: הם הצליחו לקחת מן השכירים שכר של חודש שלם, והם צופים הישגים נוספים, כשהנשק העיקרי הוא הניפונף כחרב הבלחות של המיתון.

כל המעסיקים" הוא ביטוי הכולל גם את ההסתדרות. אסור לשכוח כי ההסתדרות היא המעסיק הגדול במשק אחרי הממשלה. מיפעלי חברת העובדים, מיפעלי התנועה הקיבוצית ומיפעלי איגוד הקואופרציות מעוניינים בהורדת השכר לא פחות ממרב מושביץ או מדוב לאוטמן וחבריהם. וכאשר מפסידים השכירים שכר־חודש, זורם הכסף לכיסי המעסיקים.

כל זה לא היה מיקרי. המהלך היה מתוכנן ומתואם היטב — מתואם גם עם ההסתדרות שיוצגה בעניין זה בעיקר על־ידי בנק הפועלים. וכך נערכה המיתקפה:

יגאל כהן־אורגד, שרי־האוצר החדש, שבא במקום יורם ארידור, הטוב והמיטיב, לא הסתיר כלל שהוא מתכוון לקצץ בשכר. ההסתדרות, האמורה להיות איגוד מיקצועי, הכריזה שהיא תאבק להגנה על השכר הריאלי. אך טיבה של הגנה זאת התברר מהר מאוד, כאשר המעסיקים ושרי־האוצר שיבחו את ההסתדרות על "האחריות הלאומית" שהיא מגלה. "אחריות לאומית" כפי התעשיינים הפרטיים והממשלה היא שם נרדף לנכונות לוותר על השכר. השכחים הכיבו מאוד את ראשי ההסתדרות, וזה היה שורשו של הסיכסוך המדומה על גובה המיקדמה.

מה קרה להכרותה של ההסתדרות כי היא תגן על השכר הריאלי של העובדים? התשובה פשוטה: ההכרזה נשחקה, בדיוק כמו השכר. שום כלכלן לא יצליח להסביר כיצד מיקדמה של 13% או של 18% תשמור על השכר הריאלי.

ההסתדרות עשתה כפעם נוספת את חשבונה כמעסיק, וכמי שמייצג

על־פי הוראת הנהגת ההסתדרות מציפים מזכירי מועצות־הפועלים או העיתונות בהודעות על פיטורים למרכה הפלא, רווקא אנשי לשכונת העסקקה הממשלתיות מזכירי לציבור שמיספר הצעות העבודה עולו על מיספר מבקשי העבודה. שלמה פרנקל ■

האם יימנע אסון זה? האם יירתעו שמיר וארנס מפני ההרסתקה? האם מתכוון רונלד רגן להסתפק באיומים על סוריה, לצורך סחיטה פוליטית בלבד? השבוע זה לא היה ברור. הדבר לא היה ברור מפני ששמיר־ארנס מנהלים עתה את המדינה כצמד של דיקטטורים (או כשלישיה, יחד עם

צה"ל כצבא העומד מעל לוויכוחים פוליטיים. מלחמה לבנונית שניה, הפעם נגד סוריה, עלולה לגרום לפילוג חסרת־תקווה ולגרום לשואה ביחס הציבור והנוער לצה"ל. כל זה נוסף על האכזרות האיומות הצפויה במלחמה כזאת, נגד צבא מאומד־היטב המתמין למיתקפה זו, והאפשרות של הסתבכות חסרת־תקווה עם ברית־המועצות.

סוריה מה גם שהדבר יכול להיעשות כעת על פי בקשת האמריקאים, נתמיכתם המלאה ותמורת תשלום כבד. **אולם המחיר עלול להיות כבד מאוד.** מילחמת־הלבנון של 1982 פילגה את העם, גרמה לתהליך הרה־אסון בקרב הנוער וסיכן את מעמדו של

לא חוסלו כוחות אש"ף, צה"ל הגיע למבואות ביירות באיחור רב, ולבסוף נסוגו כוחות אש"ף מכיירות בסדר ובכבוד. **עוד בתי־קבורה** יתה יש שוב אסכולה הסבורה כי כראי לישראל להנחית מכה על

"היכן אני, לכל הרוחות!" (קאריקטורה של אוליפאנט)